

Arrest

nr. 204 181 van 23 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Eritrese/ Ethiopische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 mei 2018 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 mei 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 mei 2018 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf, in de laadruimte van een aanhangwagen samen met andere personen die naar het Verenigd Koninkrijk willen reizen, er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 9 mei 2018 wordt verzoeker gehoord. Hij verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, in België te zijn op doorreis naar het Verenigd Koninkrijk, geen redenen te hebben waarom hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst, misschien politieke, niet ziek te zijn en een kind te hebben in Soedan.

Op 9 mei 2018 blijkt uit onderzoek "opzoeking identificatie grens" dat verzoeker de Ethiopische nationaliteit heeft en een visum type C heeft verkregen van Duitsland via de diplomatieke post te Addis Abeba in Ethiopië, voor een verblijf in Duitsland van 9 april tot 13 april 2018 om professionele redenen. Dit visum werd aangebracht in het Ethiopisch nationaal paspoort, afgeleverd op 3 oktober 2017 en geldig tot 2 oktober 2022.

Op 9 mei 2018 wordt een "synthesenota alias" opgesteld waarin vermeld wordt dat de echte nationaliteit van verzoeker Ethiopisch is.

Een "eurodac hit" is negatief.

Op 9 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies). Dit is de bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/, die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: T.

geboortedatum: 01.01.1995

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: echte identiteit: B. Y. T. °17/05/1985 – Ethiopië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een vrachtwagen. (PV DE.55.OD.000334/2018 door WPR Oost – Vlaanderen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene gebruikt verschillende aliassen en doet zich voor als een Eritreëer om aan een verwijderingsmaatregel te kunnen ontsnappen; Hij verhult zijn ware identiteit voor de autoriteiten. Hij kwam zich niet aanmelden binnen de 3 werkdagen na binnenkomst in het Rijk bij de gemeente van verblijf zoals artikel 5 van de Vreemdelingenwet het voorschrijft.

Deze elementen duiden op de onwil om mee te werken met de autoriteiten.

Betrokkene verklaart dat hij een kind heeft in Soedan (of in Ethiopië) Het is niet duidelijk in welke mate hij een band heeft met dit kind aangezien hij zelfs niet weet of het kind in Soedan of in Ethiopië verblijft. Aangezien het kind niet in België is, noch in de Schengenzone, is er geen sprake van een familiaal leven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen.

Betrokkene verklaart dat er 'misschien politieke redenen' zijn waarom hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat geen ziektes te hebben die een bij terugkeer naar Ethiopië een schending van artikel 3 van het EVRM zouden betekenen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een vrachtwagen. (PV DE.55.OD.000334/2018 door WPR Oost – Vlaanderen)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene gebruikt verschillende aliassen en doet zich voor als een Eritreëer om aan een verwijderingsmaatregel te kunnen ontsnappen; Hij verhult zijn ware identiteit voor de autoriteiten.

Hij kwam zich niet aanmelden binnen de 3 werkdagen na binnenkomst in het Rijk bij de gemeente van verblijf zoals artikel 5 van de Vreemdelingenwet het voorschrijft.

Deze elementen duiden op de onwil om mee te werken met de autoriteiten.

Betrokkene verklaart dat hij een kind heeft in Soedan (of in Ethiopië) Het is niet duidelijk in welke mate hij een band heeft met dit kind aangezien hij zelfs niet weet of het kind in Soedan of in Ethiopië verblijft. Aangezien het kind niet in België is, noch in de Schengenzone, is er geen sprake van een familiaal leven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen.

Betrokkene verklaart dat er 'misschien politieke redenen' zijn waarom hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat geen ziektes te hebben die een bij terugkeer naar Ethiopië een schending van artikel 3 van het EVRM zouden betekenen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een vrachtwagen. (PV DE.55.OD.000334/2018 door WPR Oost – Vlaanderen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene gebruikt verschillende aliassen en doet zich voor als een Eritreër om aan een verwijderingsmaatregel te kunnen ontsnappen; Hij verhult zijn ware identiteit voor de autoriteiten.

Hij kwam zich niet aanmelden binnen de 3 werkdagen na binnenkomst in het Rijk bij de gemeente van verblijf zoals artikel 5 van de Vreemdelingenwet het voorschrijft.

Deze elementen duiden op de onwil om mee te werken met de autoriteiten.

Betrokkene verklaart dat hij een kind heeft in Soedan (of in Ethiopië) Het is niet duidelijk in welke mate hij een band heeft met dit kind aangezien hij zelfs niet weet of het kind in Soedan of in Ethiopië verblijft. Aangezien het kind niet in België is, noch in de Schengenzone, is er geen sprake van een familiaal leven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen.

Betrokkene verklaart dat er 'misschien politieke redenen' zijn waarom hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat geen ziektes te hebben die een bij terugkeer naar Ethiopië een schending van artikel 3 van het EVRM zouden betekenen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.

(...)."

Op 9 mei 2018 wordt aan verzoeker eveneens een inreisverbod gegeven voor drie jaar.

Op 14 mei 2018 wordt verzoeker opnieuw gehoord. Hij verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, België als transitland te gebruiken om in Engeland te geraken, dat hij met het vliegtuig van Ethiopië naar Duitsland is gereisd, niet terug te willen naar Eritrea omdat de regering hem zou arresteren en vermoorden omwille van zijn religie "tente koste", dat hij om die reden reeds in 2013 in Eritrea opgesloten was, dat hij in de gevangenis geslagen werd en hiervan zichtbare littekens heeft, waardoor hij gezondheidsproblemen heeft en geregeld op de grond valt. Hij wens geen asiel aan te vragen en wenst naar het Verenigd Koninkrijk te gaan waar zijn broer verblijft.

Op 17 mei 2018 vragen de Belgische autoriteiten aan de Ethiopische autoriteiten om te bevestigen dat verzoeker de Ethiopische nationaliteit heeft en om hem te identificeren.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. In een eerste en een tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

"Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Volgens rechtspraak van het EHRM moeten de Belgische asielinstanties nagaan of het verwijderen van een persoon geen onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Dat is in casu niet gebeurd (zie verder). De motivering is alleszins niet afdoende.

De bestreden beslissing werd genomen zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar algemeen gekende gegevens. De formele motiveringsplicht werd geschonden."

"Bovendien gaat de beslissing lijnrecht in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel dat stelt dat een beslissing zorgvuldig dient te worden genomen.

K. LEUS stelt: (in O. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 114-115):

" (...) de vaststelling door de Raad van State van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in de regel worden herleid tot de klassieke in de rechtsleer aangehaalde categorieën van gevallen waarin de bestreden bestuursbeslissing wordt vernietigd:

- 1) omwille van een gebrek aan een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring of voorlichting, of, nog,*
- 2) die gevallen waarin het bestuur te kort is geschoten door een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen,*
- 3) een gebrek in de zorgvuldige kennisgeving van de beslissing of, tenslotte een gebrek in de op de overheid rustende informatie, bijstand of begeleidingsplicht.*

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de DVZ bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uitgaande van de feitelijke gegevens van het dossier, blijkt duidelijk dat de DVZ op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. De onzorgvuldigheid van het bestuur, leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie verder)."

2.3.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14 § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Als reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt vermeld dat er een risico bestaat op onderduiken en dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. De bestreden beslissing bevat ook een onderzoek inzake de artikelen 3 en 8 van het EVRM in hoofde van verzoeker en concludeert dat er geen ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert gaat de bestreden beslissing niet uit van de Belgische asielinstanties, aangezien verzoeker geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan "*Uitgaande van de feitelijke gegevens van het dossier, blijkt duidelijk dat de DVZ op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. De onzorgvuldigheid van het bestuur, leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie verder).*" Verzoeker toont hiermee echter niet aan met welk stuk uit het dossier of met welk feitelijk gegeven geen rekening zou zijn gehouden. Zoals blijkt uit de bespreking van het derde middel, slaagt verzoeker er *in casu* op het eerste gezicht niet in aannemelijk te maken dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gevoerd inzake een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Het eerste en het tweede middel zijn *prima facie* niet ernstig.

2.3.2. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

"3. Schending van artikel 3 EVRM

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De beslissing van 9 mei 2018 werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoeker op bescherming in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verwerende partij is ervan overtuigd dat verzoeker afkomstig is van Ethiopië. Zij heeft op geen enkele wijze de risico's onderzocht die een repatriëring naar Ethiopië met zich zouden kunnen meebrengen. Nochtans is verwerende partij op de hoogte van de uiterst precare mensenrechtensituatie in Ethiopië. Artikel 3 EVRM is een hogere rechtsnorm die tot doel heeft de rechtsonderhorigen te beschermen tegen misbruiken in hoofde van de overheden onder wiens autoriteit ze vallen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie EHRM 21.01.2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem te aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, §75, EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd (EHRM 4.12.2008, Y./Rusland, §81, EHRM 20.03.1991, Cruz Varas en cons./Zweden, 66 75-76, EHRM 30.10.1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Ter beoordeling of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, verwijst Uw Raad naar de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de verzoekende partij. Er rust dus op verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten naar het risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21.01.2011, M.S.S./België en Griekenland, 66 293 en 388).

Wat voormelde vereiste toetsing aan artikel 3 van het EVRM betreft, beperkt verwerende partij zich ertoe te stellen dat verzoeker met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 aantoonde, dat hij niet aantoonde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. En dat hij daarnaast verklaard heeft geen ziektes te hebben die bij een terugkeer naar Eritrea/Ethiopië een schending van artikel 3 zouden inhouden.

Verwerende partij heeft in casu totaal geen onderzoek gevoerd naar het risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Verwerende partij heeft o.m. geen landeninformatie (betreffende Ethiopië) geraadpleegd. In casu werd een uitvoerbare beslissing genomen, die geen enkel onderzoek bevat naar de risico's die verzoeker loopt in geval van terugkeer naar Ethiopië.

Het middel is gegrond."

2.3.2.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, "M.S.S./België en Griekenland", § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, "Y./Rusland", § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, "Müslim/Turkije", § 66).

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de rechten van verzoeker op bescherming in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat op geen enkele wijze de risico's werden onderzocht die een repatriëring naar Ethiopië met zich zou kunnen meebrengen terwijl de verwerende partij wel op de hoogte is van de uiterst preciaire mensenrechtensituatie in Ethiopië, en dat er geen landeninformatie werd geraadpleegd.

2.3.2.2. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker de Ethiopische nationaliteit heeft en er wordt overwogen: *“Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Belgische autoriteiten op 17 mei 2018 contact hebben opgenomen met de Ethiopische autoriteiten. Verzoeker betwist in het verzoekschrift niet dat hij de Ethiopische nationaliteit heeft. Bijgevolg moet *prima facie* worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een uitvoerbare beslissing betreft die als gevolg heeft dat verzoeker naar zijn land van herkomst, Ethiopië, zal worden verwijderd.

Bijgevolg zijn de verklaringen die verzoeker op 14 mei 2018 heeft afgelegd inzake zijn vrees voor een terugkeer naar Eritrea, niet ter zake dienend. Verzoeker maakt van deze verklaringen bovendien geen melding in het verzoekschrift en betwist zoals gezegd niet dat zijn land van herkomst Ethiopië is. de uiteenzetting in het middel inzake artikel 3 van het EVRM heeft uitsluitend betrekking op Ethiopië.

2.3.2.3. Verzoeker stelt in het verzoekschrift te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Ethiopië. De enige min of meer concrete elementen van zijn betoog zijn de volgende:

“De beslissing van 9 mei 2018 werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoeker op bescherming in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verwerende partij is ervan overtuigd dat verzoeker afkomstig is van Ethiopië. Zij heeft op geen enkele wijze de risico's onderzocht die een repatriëring naar Ethiopië met zich zouden kunnen meebrengen. Nochtans is verwerende partij op de hoogte van de uiterst preciaire mensenrechtensituatie in Ethiopië.
(...)

Wat voormelde vereiste toetsing aan artikel 3 van het EVRM betreft, beperkt verwerende partij zich ertoe te stellen dat verzoeker met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 aantoonde, dat hij niet aantoonde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. En dat hij daarnaast verklaard heeft geen ziektes te hebben die bij een terugkeer naar Eritrea/Ethiopië een schending van artikel 3 zouden inhouden. Verwerende partij heeft in casu totaal geen onderzoek gevoerd naar het risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Verwerende partij heeft o.m. geen landeninformatie (betreffende Ethiopië) geraadpleegd. In casu werd een uitvoerbare beslissing genomen, die geen enkel onderzoek bevat naar de risico's die verzoeker loopt in geval van terugkeer naar Ethiopië.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gevraagd: *“Do you have any reasons why you cannot return to your country of origin? If so, which reasons?”* (Heeft u redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst? Zo ja, welke redenen? Eigen vertaling).

Hierop antwoordde verzoeker *“No, no reasons (maybe political)”* (nee, geen redenen, misschien politieke, eigen vertaling).

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart dat er ‘misschien politieke redenen’ zijn waarom hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.
(...)

Hieruit blijkt dat de verwerende partij de verklaringen van verzoeker in verband met zijn vrees bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst in overweging heeft genomen.

2.3.2.4. In het verzoekschrift uit verzoeker kritiek op dit motief, kritiek die hij enkel staft door te stellen dat de verwerende partij ervan op de hoogte is dat er in Ethiopië een uiterst precare mensenrechtensituatie is, dat er geen onderzoek gevoerd werd naar de risico's die verzoeker loopt in het kader van artikel 3 van het EVRM in geval van een terugkeer en dat de verwerende partij onder meer geen landeninformatie (betreffende Ethiopië) heeft geraadpleegd.

De Raad merkt op dat verzoeker ook in huidig verzoekschrift nalaat om ook maar enige duiding te geven over de "*misschien politieke*" redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, "*Y./Rusland*", § 78; EHRM 28 februari 2008, "*Saadi/Italië*", §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, "*Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*", § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, "*M.S.S./België en Griekenland*", §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, "*Said/Nederland*", § 54; EHRM 26 april 2005, "*Muslim/Turkije*", § 67; EHRM 15 november 1996, "*Chahal/Verenigd Koninkrijk*", §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, "*Y./Rusland*", § 9; EHRM 28 februari 2008, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, "*Saadi/Italië*", § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, "*Y./Rusland*", § 80; EHRM 23 mei 2007, "*Salah Sheekh/Nederland*", § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, "*M.S.S./België en Griekenland*", § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, "*M.S.S./België en Griekenland*", § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4

december 2008, “Y./Rusland”, § 81; EHRM 20 maart 1991, “Cruz Varas en cons./Zweden”, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, “M.S.S./België en Griekenland”, §§ 293 en 388).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker zelf geen enkele informatie aanbrengt over de algemene situatie in Ethiopië en evenmin over zijn eigen situatie. Verzoeker heeft in Duitsland of in België geen verzoek tot internationale bescherming ingediend. Verzoeker verwijst zelf niet naar enig landenrapport of andere informatie. In het verzoekschrift wordt enkel gezegd dat geen onderzoek werd gevoerd maar wordt niet verduidelijkt naar welke concrete situatie die eigen is aan verzoeker een onderzoek moet worden gevoerd. Hij verduidelijkt op geen enkele wijze wat hij bedoelde met de “*misschien politieke*” redenen waarom hij een vrees voor terugkeer zou hebben. Verzoeker lijkt voor te houden dat de loutere omstandigheid van het hebben van de Ethiopische nationaliteit, zonder hierbij enig ander persoonlijk element aan te voeren of enige concrete verduidelijking te geven, volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, *quod non*. In dit verband wordt ook opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier (“*opzoeking identificatie grens*”) blijkt dat verzoeker naar de Schengenzone reisde met een Ethiopisch nationaal paspoort dat hem op 3 oktober 2017 werd afgegeven door zijn nationale autoriteiten.

De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, niet kan volstaan. Verzoeker kan *prima facie* niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat *in casu* geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Het derde middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. DE SMET